

Encíclica Patriarcal

“Encíclica sobre el Sacerdocio de Cristo y la Monarquía”

del Reverendísimo

Jauan de la Cerda, Siervo de los Siervos de Dios, Obispo
Universal

Encyclica Patriarchalis "*Encyclica de Sacerdotio Christi et Monarchia*"
Reverendissimi Jauani de la Cerda, Servi Servorum Dei, Episcopi Universalis

Encyklika Patriarchalna "*Encyklika o Chrystusowym Kapłaństwie i Monarchii*"
Najczcigodniejszego Jauana de de la Cerdy, sługi sług Bożych, biskupa
powszechnego

Do wszystkich wiernych Kościoła w mikroświecie

W duchu jedności i prawdy, kierując się światłem Ewangelii i świadectwem Tradycji, ogłaszamy niniejszą encyklikę, aby przypomnieć fundamenty chrześcijaństwa w realiach mikronacyjnych. Pragniemy ukazać, że Chrystus jest jedynym i najwyższym Kapłanem, że wszyscy Apostołowie i ich następcy – biskupi – pozostają równi w godności i posłannictwie, że monarchia jest znakiem boskiego namaszczenia, a Kościół winien być rządzony kolegialnie przez monarchę, duchowieństwo i wiernych.

Chrystus – jedyny Arcykapłan

Od początku dziejów zbawienia Pismo Święte wskazuje na Chrystusa jako jedynego i najwyższego Kapłana. Autor Listu do Hebrajczyków naucza: „*Chrystus, ponieważ trwa na wieki, ma kapłaństwo nieprzemijające*” (Hbr 7,24). Jego ofiara jest doskonała i raz na zawsze złożona (Hbr 9,12). Nie ma więc potrzeby ziemskiego namiestnika, który rościłby sobie prawo do zastępowania Go w Jego kapłaństwie. Chrystus pozostaje obecny w Kościele poprzez Słowo, Sakramenty i wspólnotę wiernych, a Jego kapłaństwo nie może być przekazane jednej osobie jako absolutna władza

Równość Apostołów i biskupów

Apostołowie byli równi w godności i posłannictwie. W Dziejach Apostolskich widzimy, że decyzje podejmowano wspólnie – Sobór Jerozolimski (Dz 15) ukazuje, iż wszyscy Apostołowie i starsi rozeznawali razem, a głos każdego miał znaczenie. Nie ma śladu absolutnej dominacji jednej osoby.

Świadectwa Ojców Kościoła potwierdzają tę równość. Św. Cyprian pisał: „*Episkopat jest jeden, którego każda część jest w całości dzierzona przez każdego biskupa*”. Św. Ireneusz z Lyonu wskazywał na sukcesję apostolską w wielu stolicach biskupich, podkreślając, że autorytet Kościoła jest rozproszony i wspólny. W starożytności istniały liczne stolice apostolskie – Antiochia, Aleksandria, Jerozolima – które współtworzyły autorytet Kościoła. Żadna nie rościła sobie prawa do niepodzielnej władzy.

Monarchia jako znak Opatrzności

Monarchowie w mikroświecie są namaszczeni przez Opatrzność i stoją ponad wszelką inną władzą ziemską. Pismo Święte naucza: „*Przez Mnie królowie królują, a władcy wydają sprawiedliwe prawa*” (Prz 8,15), oraz „*Nie ma bowiem władzy, która by nie pochodziła od Boga*” (Rz 13,1). Królowie Izraela byli odpowiedzialni przed Bogiem, a nie przed pojedynczym zwierzchnikiem religijnym. Dawid i Salomon byli namaszczeni przez proroków, lecz ich autorytet pochodził od Boga, a nie od ludzkiej instytucji.

Kolegialność władzy w Kościele

Kościół pierwotny był wspólnotą kolegialną, w której każdy wierny miał udział w kapłaństwie Chrystusa. Apostoł Piotr pisał: „*Wy zaś jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym*” (1 P 2,9). Synody i sobory były formą kolegialnego sprawowania władzy, gdzie decyzje podejmowano wspólnie, a głos wiernych był słyszany.

Kolegialność chroni Kościół przed tyranią jednostki i zapewnia, że głos monarchów, duchowieństwa i wiernych jest równoważny. W ten sposób wspólnota pozostaje wierna Ewangelii i tradycji apostoelskiej, odrzucając roszczenia do absolutnej centralizacji.

Polemika z roszczeniami do absolutnej centralizacji

Nie istnieje żaden dowód biblijny, że jedna osoba została ustanowiona absolutnym zwierzchnikiem Kościoła. Apostołowie działali wspólnie, a ich autorytet był równy. Ojcowie Kościoła podkreślali jedność biskupów, nie dominację jednostki. Historia pierwszych wieków ukazuje Kościół jako wspólnotę kolegialną, w której autorytet był rozproszony.

Centralizacja władzy prowadzi do nadużyć i oderwania od wspólnoty wiernych. Kolegialność natomiast zapewnia równowagę i jedność, zgodną z duchem Ewangelii i praktyką apostoelską.

Zakończenie

Dlatego też, w świetle Pisma Świętego, świadectwa Ojców Kościoła i dziejów pierwszych wspólnot chrześcijańskich, ogłaszamy uroczyście: Chrystus jest jedynym Arcykapłanem i Głową Kościoła, Apostołowie i ich następcy – biskupi – pozostają równi w godności i posłannictwie, a monarchowie w mikroświecie, namaszczeni przez Opatrzność, są strażnikami ładu i harmonii, stojąc ponad wszelką inną władzą ziemską.

Niech Kościół w mikronacjach trwa w kolegialności, w jedności monarchów, duchowieństwa i wiernych, aby wspólnota była wolna od roszczeń do absolutnej centralizacji i wierna Ewangelii, która głosi: „*Chrystus jest Głową Kościoła, On Zbawicielem ciała*” (Ef 5,23).

Wzywamy wszystkich wiernych, aby trwali w tej prawdzie, odrzucając wszelkie próby wyznoszenia jednostki ponad wspólnotę, i aby w duchu pokoju oraz

posłuszeństwa Bożej Opatrzności budowali Kościół w mikroświecie jako żywe świadectwo Królestwa Bożego.

Na chwałę Boga Wszechmogącego, w imię Jego Syna, jedyne Arcykapłana, i w mocy Ducha Świętego, ogłaszamy tę encyklikę jako znak jedności, wolności i prawdy.

Z apostolskim błogostawieństwem,

+ Juan de la Cerda PP

